

บทที่ ๔

อภิปรายผลการวิจัย

จากเงื่อนไขการทดลองทั้ง ๔ เงื่อนไข ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ จำและสอบทุกรายการนั้น จะเป็นเงื่อนไขการทดลองที่มีการย้อนรับความมากที่สุด เพราะบูรับการทดลองของจำและสอบรายการสอดแทรกทุกรายการ และในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ บอกให้ลืมรายการที่ ๒ และ ๓ นั้น จะเป็นเงื่อนไขการทดลองที่มีการย้อนรับความน้อยที่สุด เพราะบูรับการทดลอง ไคร์บการบอกให้ไม่ทองจำ และไม่ทองสอบรายการสอดแทรกหงหงค ส่วนเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ บอกให้ลืมรายการที่ ๒ และเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๓ บอกให้ลืมรายการที่ ๑ หังสองเงื่อนไขนี้ บูรับการทดลอง ไคร์บการบอกให้ไม่ทองจำรายการสอดแทรก เป็นจำนวน ๙ รายการเท่านั้น จึงน่าจะไคร์บการย้อนรับความเทาภัน ถ้าการทดลองไคลเบ็นดังนี้ ก็จะสนับสนุนสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ความจำรายการแรกในการสอบครั้งที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ บอกให้ลืมรายการ ๒ และ ๓ จะคิดที่สุด รองลงไปไกด์ เงื่อนไขการทดลองที่ ๖ บอกให้ลืมรายการที่ ๒ และเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๓ บอกให้ลืมรายการที่ ๑ ส่วนความจำรายการแรกในการสอบครั้งที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๙ จำและสอบทุกรายการนั้นจะน้อยที่สุด

ผลกระทบการวิจัยสรุปไกด์ดังนี้

๙. จากสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ ๙ ความจำรายการแรกในการสอบครั้งที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ คิดกว่าในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๙.

จากการที่ ๙ และจากญี่ปุ่น แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนรายชื่อของความจำรายการแรกในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ ไกค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = ๖๗.๐๔$) และในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๙ ไกค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = ๕๗.๐๔$)

เมื่อคุณทำที่จำได้ในรูปที่ ๒ ในการสอบรายการแรกครั้งที่ ๑ หั้งเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ และเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๙ จำได้พอ ๆ กัน (๑๗๙ และ ๑๘๕คำ) แต่เมื่อคุณคะแนนความจำรายการแรกในการสอบครั้งที่ ๒ พบว่าแตกต่างกันมาก คือ ในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ จำได้มากกว่า (๑๖๖ คำ) เงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๙ (๑๕ คำ) ค่าเฉลี่ยจำนวนคำรายการแรกในการสอบครั้งที่ ๒ ทอยู่รับการทดลอง ๙ คนนั้น ในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ ให้ค่าเฉลี่ยสูงกว่า (๕.๙ คำ) ค่าเฉลี่ยในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๙ (๓.๙ คำ) จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามแบบ ๙ องค์ประกอบโดยวิธีวิเคราะห์ (Single Factor Analysis of Variance With Repeated Measure)

พบว่า หั้ง ๔ เงื่อนใช้การทดลองแตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ($F_{1, 18} = ๒.๗๖$)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนรวมในแต่ละเงื่อนใช้การทดลองตามวิธีการของนิวแมน-คูลส์ (Newman - Keuls Test) พบว่าเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ แตกต่างจากเงื่อนใช้การทดลองอื่น ๆ ทุกเงื่อนไข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับการมีนัยสำคัญ .๐๕ ($q = ๖๒.๔๓, ๔๖.๗๓, ๔๕.๗๓ P < .05$)

สรุป จะเห็นได้ว่า ในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ บอกให้มีรายการที่ ๒ และ ๙ นั้น ผู้รับการทดลอง ไกรุ้งการย้อนรับกวนความจำอย่างสูด และคือความจำในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๙ ซึ่งคงจำและสอบรายการสอดแทรกทุกรายการ จึงไม่รับการย้อนรับกวนมากที่สุด ผลที่ได้จึงสนับสนุนสมมุติฐานในการวิจัย

๖. จากสมมุติฐานข้อที่ ๖ ความจำรายการแรกในการสอบครั้งที่ ๒ ในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ ห้าว่าในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๒ และเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๙

จากการที่ ๙ แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของคะแนนร้อยละของความจำรายการแรกในเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๔ ใกล้เคียงค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = ๖๗.๐๔$) คือกว่าเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๒ ($\bar{X} = ๔๖.๗๖$) และเงื่อนใช้การทดลองแบบที่ ๙ ($\bar{X} = ๔๗.๙๕$) จำนวนคำที่จำได้จากการสอบรายการแรกครั้งที่ ๒

ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ ได้คะแนนมากกว่า (๗๒ ค่า) เงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ (๙๘ ค่า) และ เงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ (๙๓ ค่า) เมื่อเฉลี่ยจำนวนคำตอบรับการทดลอง = คน ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ ได้ค่าเฉลี่ยคำตอบรับการทดลอง = ๕.๙ ค่า ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ ได้ค่าเฉลี่ยคำตอบรับการทดลอง = คน = ๓.๖ ค่า และในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ ได้ค่าเฉลี่ยคำตอบรับการทดลอง = คน = ๓.๕ ค่า

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามแบบ ๑ ของประกอบ โดย วิธีวัดช้า (*Single Factor Analysis of Variance With Repeated Measure*) พิจารณาทั้ง ๓ เงื่อนไขการทดลองแต่ละทางกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ($F_{1, 68} = ๒.๗๔$) และ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนรวมในแต่ละเงื่อนไขการทดลองตามวิธีการของนิวเมน-คูลส์ (*Newman - Keuls Test*) พิจารณา เงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ แต่ละทางกันจากเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ และ เงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ($q = ๔๖.๑๓, ๔๘.๑๑ \quad P < .05$)

สรุป ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ บอกให้มีรายการที่ ๒ และ ๓ นั้น ผู้รับการทดลอง ได้ลิ่มรายการสอดแทรกถึง ๒ รายการ แต่ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ และในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ บอกให้มีรายการที่ ๑ นั้น ผู้รับการทดลองลิ่มรายการสอดแทรกเพียงเงื่อนไขละ ๑ รายการ ดังนั้น การย้อนรับกวนจากการสอดแทรกในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ และ เงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ จึงมีมากกว่า ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๔ ผลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ สนับสนุนสมมุติฐานในการวิจัย

๓. จากสมมติฐานข้อที่ ๑ ความจำรายการแรกในการสอบถามที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ เท่ากันกับเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑

ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ บอกให้มีรายการที่ ๒ และในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ บอกให้มีรายการที่ ๑ นั้น ผู้รับการทดลอง ได้ลิ่มรายการ

สอดแทรกเป็นจำนวน ๙ รายการเท่านั้น การย้อนรบกวนความจำจึงน่าจะลดลงเป็นจำนวนเท่านั้น ผลจากการฉลุยของคะแนนรวมลดลงความจำรายการแรกที่ ๒ เงื่อนไขการทดลองได้ค่าเฉลี่ยพอ ๆ กัน ($\bar{X} = ๔๖.๓๖$ และ $\bar{X} = ๔๗.๔๔$) และจากจำนวนคำที่จำได้ในการสอบรายการแรกครองที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ จำได้ ๔๙ คำ และในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๓ จำได้ ๔๓ คำ เมื่อเฉลี่ยจำนวนคำที่จำได้คงอยู่รับการทดลอง ๑ คน จะจำได้พอกัน ๆ กัน (๓.๖ คำ และ ๑.๕ คำ)

ดังแม่การวิเคราะห์ความแปรปรวนตามแบบ ๑ องค์ประกอบโดยวิธีวัดคำ (Single Factor Analysis of Variance With Repeated Measure) พนว่า ทั้ง ๒ เงื่อนไขการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ($F_{๓, ๖๘} = ๒๖.๗๔$) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนรวมในแต่ละเงื่อนไขการทดลองตามวิธีการของนิวเเมน-คูลส์ (Newman - Keuls Test) พนว่า เงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ ไม่แตกต่างจากเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๓อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ($q = ๒.๗๙ \quad P < .๐๕$)

สรุปได้ว่า ผลที่ได้จากการวิจัยนี้สนับสนุนสมมุติฐานในการวิจัยนี้

๔. จากสมมุติฐานข้อที่ ๒ ความจำรายการแรกในการสอบครองที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ และเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๓ ต่กว่าเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑

ในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ นั้น ผู้รับการทดลองจำและสอบรายการสอดแทรกทุกรายการ การย้อนรบกวนความจำจึงน่าจะเกิดขึ้นมากที่สุด และจะทำให้ความจำรายการแรกในการสอบครองที่ ๒ ไม่คู่เท่ากับเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๒ และเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๓ ซึ่งจำรายการสอดแทรกเพียงรายการเดียว

เมื่อค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมลดลงความจำรายการแรกในเงื่อนไขการทดลองแบบที่ ๑ ได้ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = ๔๗.๐๔$) ส่วนเงื่อนไขการ

ทดสอบแบบที่ ๒ ไกค่าเฉลี่ย $F_{๑,๗๔} = ๕๖.๓๖$ และเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๓ ไกค่าเฉลี่ย $F_{๑,๗๔}$ ซึ่งมากกว่าค่าเฉลี่ยในเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๑ จำนวนคำที่จำให้ของ การสอบถามรายการแรกในครั้งที่ ๒ ในเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๑ จำได้ ๘๕ คำ เนื่องจากจำนวนคำที่อยู่รับการทดสอบ \bar{x} คน = ๗.๑ คำ ในเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๒ จำได้ ๘๙ คำ เนื่องจากจำนวนคำที่อยู่รับการทดสอบ \bar{x} คน = ๗.๖ คำ และในเงื่อนไข การทดสอบแบบที่ ๓ จำได้ ๘๗ คำ เนื่องจากจำนวนคำที่อยู่รับการทดสอบ \bar{x} คน = ๗.๕ คำ ผลจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามแบบ α องค์ประกอบโดยวิธีรักษา

(Single Factor Analysis of Variance With Repeated Measure)

พบว่า ทั้ง ๔ เงื่อนไขการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมี นัยสำคัญ .๐๕ ($F_{๓, ๖๔} = ๖.๗๔$)

แต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเงื่อนไขการทดสอบจาก คะแนนรวมของแต่ละเงื่อนไขการทดสอบ ตามวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Test) พบว่า ในเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๒ และเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๑ ในแตกต่างกับเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๔ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความ มีนัยสำคัญ .๐๕ ($q = ๗.๖๖, ๗, ๗.๗, ๗ \quad P < .๐๕$) ผลที่ได้จึงไม่ สืบสานสมมุตฐานในการวิจัยครั้งนี้ แสดงว่า เงื่อนไขการบอกให้ผู้รับการทดสอบลืม รายการสอดแทรกเพียงรายการเดียว ในผลไม่แตกต่างจากเงื่อนไขที่ผู้รับการทดสอบ จำรายการสอดแทรก ๒ รายการ

สรุป ผลจากการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า

๑. การที่ผู้รับการทดสอบ ได้รับการบอกให้ลืมรายการสอดแทรกหมวดทั้ง ๒ รายการนั้น บูรับการทดสอบจะจำรายการแรกได้ดีกว่า การจำรายการสอดแทรกทุกรายการ แสดงว่า การลืมรายการสอดแทรกทำให้การย้อนรบกวนน้อยลง

๒. การที่ผู้รับการทดสอบลืมรายการสอดแทรกเป็นจำนวน ๑ รายการ เท่านั้น ในเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๒ และในเงื่อนไขการทดสอบแบบที่ ๓นั้น จะทำให้ การย้อนรบกวนลดลงพอ ๆ กัน

๗. การที่ผู้รับการทดลองลืมรายการสอดแทรกเป็นจำนวน ๑ รายการ
การย้อนรำกวความจำไม่แตกต่างกัน จากการที่ผู้รับการทดลองทรงจำรายการสอดแทรก
ทั้ง ๒ รายการ

๘. ผลจากการทดลองแสดงให้เห็นว่า การบอกรหัสผู้รับการทดลอง
ลืมรายการสอดแทรก ทำในการย้อนรำกวความจำลดลงจริง ซึ่งสอดคล้องกับการ
ทดลองของ บี约克 (Bjork, 1970) และ รีด (Reed, 1970)

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๙ Bjork, R.A. ความจำนุษย์, หน้า ๔๒

^{๑๐} Henry Reed, Journal of Experimental Psychology, 1970,